



Transskription af:

Obscuritas

4:2 Da ånderne tog magten i København: Er Einer Nielsen et vidunder eller en bedrager?

Vært og tilrettelægger: Louise Lindblad

Medvirkende: Jesper Vaczy Kragh, seniorforsker, Københavns Universitet, og Poul Grinder-Hansen, fortæller

Redaktør: Rikke Caroline Carlsen

Fortæller: Publikum ser spændt på manden foran dem, som er ved at få sine arme og ben bundet fast til en stol. Det er den danske spiritist, Einer Nielsen. Han er syet ind i en hvid dragt, hvori der er klippet huller til hans øjne og mund. Året er 1922, og en komité af videnskabsfolk og læger er mødt op på universitetet i den norske hovedstad for at undersøge, om Einer Nielsen er en bedrager, eller om det virkelig er sandt, at han kan fremmane ånder. Det er flere danske forskere allerede blevet overbevist om, han kan. Og hvis de har ret, så vil et mystisk hvidt stof om lidt strømme ud fra Einer Nielsens mund eller næse, og en åndeskikkelse vil rejse sig foran dem. De norske forskere sidder klar med deres notesblokke. Lyset dæmpes, og seancen går i gang.

Louise Lindblad: Du lytter til obscuritas, sæsonen om danmarkshistoriens kulter, sekter og okkulte fællesskaber. Denne her gang skal det handle om spiristerne. Det er historien om dengang, bevægelsen kom til Danmark, og ånderne tog magten, borde begyndte at svæve, mennesker begyndte at tale med stemmer, der ikke var deres egne.

Einer Nielsen: [utydeligt]

Louise Lindblad: Stemmen, du hører her, tilhører vores hovedperson Einer Nielsen, eller i følge ham selv ånden af en afdød læge ved navn Thorvald Thorsen, som taler gennem ham. Einer Nielsen bliver opsøgt af tusinder af mennesker i begyndelsen af 1900-tallet. Både dem, som vil i kontakt med åndeverdenen, men også førende videnskabsfolk, som vil finde ud af, om han er et vidunder eller en bedrager. Mit navn er Louise Lindblad. Sammen med medicin historiker Jesper Vaczy Kragh har jeg sat mig på en bænk med udsigt til søerne midt i København. Og det er her, historien begynder. Vi er i sensommeren, året er 1921. Jesper, jeg har på vej herover købt dagens

avis, og hvis vi nu forestiller os, at der i stedet for 2023 står 1921 heroppe i hjørnet, og vi sidder her i sensommeren i København og læser dagens avis, hvad ville vi så kunne læse om?

Jesper Vaczy Kragh: En af de ting der var virkelig mange historier om, det var en stor kongres, der var det, man kaldte den psykiske forskning, som var sådan en det vi i dag vil kalde para psykologi, som undersøgte alle mulige former for, men især spiritismen og disse spiritistiske medier, som var meget fremme på det her tidspunkt. Og det var noget, som pressen skrev rigtig meget om.

Louise Lindblad: Ville vi kunne finde navnet Einer Nielsen?

Jesper Vaczy Kragh: Einer Nielsen var især på avisernes forsider, fordi han var Danmarks mest kendte medie og også medvirkede i nogle seancer under den her kongres i 1921, hvor der deltog en masse kendte udenlandske forskere også. Og det var noget, pressen skrev meget om, hvad det var, der foregik ved de der seancer.

Louise Lindblad: Vil du beskrive, hvor vi sidder lige nu?

Jesper Vaczy Kragh: Vi sidder ned ved søerne, foran Sortedams Dossering, og også foran en kirke, som man måske lægger mærke til, hvis man går forbi. Men den er muret inde i væggen, og så står der over porten så Daniel-kirken, og det var en af de første store spiritistiske kirker, man havde i København.

Louise Lindblad: Hvis vi havde spurgt en forbigående her nede ved søerne, om de troede på liv efter døden, og om man kunne komme i kontakt med de afdøde, hvad tror du så, at de fleste ville have svaret?

Jesper Vaczy Kragh: Der var mange, der ville have sagt ja, fordi spiritismen blev set som det er. Det, som vi måske har svært ved at forstå i dag, men det blev set som fremtidens religion, og det var virkelig sådan en massebevægelse især startet i USA, og som bredte sig så eksplosivt til hele verden.

Louise Lindblad: Vi er i en tid i 1920, hvor døren til åndernes verden står mere end bare på klem. Alene i København er der 23 spiritistforeninger, og nu er selv videnskaben begyndt at forske i ånder, for måske kan de levende komme i kontakt med de døde gennem et mellemlid, de såkaldte medier. På det her tidspunkt under kongressen i 1921 er alle øjne rettet mod en helt særlig ung mand fra København, 27 årige Einer Nielsen, og han vil snart overbevise flere af forskerne om, at han er født med nogle meget særlige mediale evner, der kan give os alle sammen adgang til en

helt anden verden. Hvem er Einer Nielsen? Hvad er hans baggrund og hvad er han for et menneske?

Jesper Vaczy Kragh: Han var jo egentlig, og det er måske det, som medierne også helst skulle, det skulle være sådan almindelige mennesker i virkeligheden, som ikke havde en boglig uddannelse eller noget, fordi man så det som, i spiritistiske kredse, som en fordel det her med, at det var ligesom det her neutrale mellemlid mellem... Men altså, han var vokset op i Roskilde, og hans forældre havde sådan spiritistiske interesser, så det var den vej, han kom ind i det. Og det er også ret typisk for mange af medierne, at det tit har været forældrene eller nogle, der har ligesom... Og så har man fundet ud af, at barnet eller den unge havde disse evner, og så var det også den vej, han kom ind i det.

Louise Lindblad: Einer Nielsen bliver født i 1894. Han beskriver selv sin barndom som lys og god. Som treårig dør hans biologiske mor, men hans far, Lars Peter, finder kærligheden igen. Han møder en kvinde, som Einer selv betegner som sin anden mor, og det er da hans forældre ligesom mange andre danskere lærer spiritismen at kende i begyndelsen af 1900-tallet, at flere brikker begynder at falde på plads. Familien bliver overbevist om, at både faren Lars Peter og sønnen Ejner er medier, og det går hurtigt op for dem, at mens farens evner er relativt beskedne, så er deres søn Einer Nielsen noget ud over det sædvanlige.

Jesper Vaczy Kragh: Han kunne frembringe det, man kaldte fysiske fænomener, som var ligesom håndgribelige beviser på, at ånderne var der og var til stede. Og det kunne... Det kunne være sådan noget med musikinstrumenter, som lå på bordet, som pludselig begyndte at spille, eller genstande som ånderne skulle komme med, blomster eller noget i den stil, som de kom med inde i seancelokalet, sådan som bevis på, at de kunne hente de her ting. Og så kunne det være noget med genstande, der bevægede sig. Man lagde tit, under seancen, en ting på et bord, og så lige pludselig, så bevægede genstanden sig, ligesom usynlige hænder eller noget i den stil. Og så kunne han også det, som man... Det ypperste bevis for disse fysiske medier, det var det, man kaldte materialisationer, altså hvor ånderne viste sig simpelthen i fuld figur i seance lokalet. Man skal også... Disse seancelokaler, de var som regel sådan lidt mørkelagte. Måske var der sådan en fotolampe, en rød foto lampe, men ellers så kunne man ikke... Det var sådan et mørkt, halvdunkelt rum, man lavede de her seancer i, og så havde man sådan et kabinet, som var sådan en lille boks med sådan en stol indeni og så sådan et tæppe som rundt omkring, og så sad mediet derinde på stolen, og så kunne der komme de her figurer ud fra det her kabinet og gå rundt i seancelokalet.

Louise Lindblad: Altså, jeg har jo hans bog her. Lad os se om jeg kan finde den rigtige side. Det er bare lige fordi hvis man sidder og har lidt svært ved at forestille sig hvordan sådan noget ser ud. Der er et billede her af ham. Vil du beskrive hvad vi ser på billedet?

Jesper Vaczy Kragh: Det man kan se, der er sådan et hvidt stof. Det var det, man kaldte ektoplasma eller teleplasma som var sådan et gazelignende, sådan lidt stofagtig, tyndt stofagtig ting, der kom ud enten fra mediets mund eller gennem næsen. Her på dette billede, så er det vist

gennem næsen kan vi se. Og man mente, at det var det stof, det her særlige stof, som medierne kunne udskille, som de her ånder, kunne ligesom bruge til at til at danne en fuld figur og så vise sig i lokalet.

Louise Lindblad: Einer Nielsen har skrevet flere bøger om sit liv og sine påståede mediale evner. Han beskriver, hvordan han, siden han var en helt lille dreng, har set ånder, og hvordan han siden som voksen er blevet i stand til at fremmane dem. En af hans tidlige erindringer er fra da han er otte år gammel. Han sidder, som han ofte gør, alene på sit værelse, som han deler med sin bror. Det er hans fristed. Einer sidder på gulvet og leger, da flere små drenge og piger pludselig dukker op omkring ham. Én efter én popper de op ud af ingenting. De små drenge og piger er ånder, og de er så livagtige for ham, at han ofte slet ikke tænker over, at de er fra en anden verden. Og så skriver han også: "Til tider kom også mænd og kvinder klædt i smukke hvide dragter. Det var i særdeleshed en kvinde med mørkt hår og blå øjne, der talte til mig. Disse samtaler skabte et tillidsforhold, hende og mig imellem, og uden at jeg dengang vidste, hvem hun egentlig var, betroede jeg hende alle mine sorger og glæder. Hun forstod mig og var altid til trøst. Alene hendes nærvær gav mig ro og fred. Denne åndeven var min mor, der døde, da jeg var knap tre år". Og der tænker jeg som forælder... Jeg er selv mor til en datter, altså hvis hun kom og sagde, at hun havde set noget, som jeg ikke kunne se, så havde jeg nok bare tænkt, at hun havde en livlig fantasi eller måske blevet en lille smule skræmt. Men jeg har nok ikke troet på, at det var rigtigt. Men det gør hans forældre simpelthen.

Jesper Vaczy Kragh: Ja, også fordi de har, tilsyneladende, denne her interesse i forvejen, for spiritismen. Og så så man det jo som noget naturligt, at det var ånderne var der, og dem kunne man tale med. Så det er ikke usædvanligt. Man ser det også sådan andre... Thit Jensen også, der er det jo faderen, der har den her spiritismeinteresse, og hun overtager den så. Så det er jo ikke usædvanligt.

Louise Lindblad: Jeg synes, det lyder fuldstændigt, må jeg være ærlig, vanvittigt og jeg synes, det ser lidt vanvittigt ud. Men hvis vi hopper tilbage til kongressen der i 1921. Det synes de her videnskabsfolk ikke sådan umiddelbart lød helt vildt vanvittigt.

Jesper Vaczy Kragh: Jeg tror også, man skal se det lidt i lyset af, at det var sådan en tid, hvor hvor man opdagede mange ting, og det var ligesom... Det var sådan en videnskabelig gennembrudstid. Før man havde fået røntgenstråling og alle mulige ting, som man havde. Denne forskning, hvor man hele tiden kunne opdage nye ting og nye stoffer og sådan noget i den stil. Og det er jo det, der er sjovt for os. Måske det her med, at det er en meget materialistisk måde at tænke på. Men det var også det, der lå i tiden, at man skulle have de her håndgribelige fysiske beviser som videnskabelige beviser på liv efter døden.

Louise Lindblad: Året er 1921. Det er den tiende december, og vi er på Gråbrødre Torv. Den tyske forsker Fritz Grunewald er blevet i København efter sin deltagelse i Kongressen. Der er nemlig en helt særlig 27-årig mand, der har fanget hans opmærksomhed. I et lokale på torvet har han fået indrettet et laboratorium. Der er store elektriske og mekaniske apparater, stereokamera

og et bur i midten af det hele. Igennem de sidste tre måneder har han i fællesskab med de to danske forskere Knud Krabbe og Christian Vinter afholdt en række videnskabelige seancer med mediet Einer Nielsen. Flere gange har forskerne iagttaget fremkomsten af de hvide stofmasser. På denne dag, den tiende december, skal Einer under absolut kontrol. De beskriver, hvordan hr. Einer Nielsen afklæder sig. Han står fuldstændig nøgen i lokalet på Gråbrødre Torv. Han bliver undersøgt grundigt i hoved og ende. Han bliver syet ind i en særlig dragt, en trikot og får tyl over hoved og hænder. Han kravler ind i buret, og ud af hans mund strømmer der hvide slør lignende stofmasser. Fire gange. Der er ingen tvivl. Som forskerne selv skriver i deres rapport. Ejnar Nielsen er et ægte trancedium. I forbindelse med hans legeme kan der optræde hvide stofmasser på en måde, som ikke foreløbig kan forklares, men i hvert fald ikke beror på tryllekunst.

Jesper Vaczy Kragh: Altså, rapporten var egentlig ikke blevet lavet, men den blev lækket til pressen, og så fik de nys om, at selskabet havde godkendt mediet, og at der var tale om ægte fænomener. Og det vakte en kæmpe opstandelse. Så det var noget, aviserne skrev meget om. Og så var der en redaktør på Politiken, der hed Viggo Cavling, søn af Henrik Cavling, som bestemt ikke troede på det her. Og han lavede så en udfordring og sagde: hvis der var nogen forsker, der ville undersøge det her, så ville han udlove 10.000 kroner til i belønning, hvis de ville kunne bevise, at det var ægte. Og den udfordring blev så taget op i Norge, hvor der var en kendt psykisk forsker, der hedder Oskar Jæger, som havde været med til disse seancer i København, og han fik så inviteret Einer Nielsen over til Norge og til Oslo.

Louise Lindblad: Og det er det her, hvor alle avisforsider bliver ryddet. Hvad er det, der sker her?

Jesper Vaczy Kragh: Man laver disse forsøg i Norge, og der er sådan et lidt kompliceret forløb med en universitetskomité, der er blevet nedsat, som skal undersøge det, men som så opgiver de det, fordi de ikke kan lave den kontrol, de gerne vil. De vil bl.a. gerne undersøge Einer Nielsens endetarm, fordi de har en formodning om, at han måske har skjult det her ektoplasma eller gaze i endetarmen. Men det bliver så det norske selskab for psykisk forskning, der overtager, og de begynder så at lave en række seancer med ham, hvor de første sådan ikke har nogen kontrol på sådan noget med kropsvisitere og sådan noget, men så skærper de den undervejs, og til sidst syr de ham ind i sådan en dragt, hvor han kommer ind i sin dragt, hvor alle syninger er lukkede, og så får han sådan et net over hovedet. Sådan så for at udelukke det her med at stoffet skal kunne komme udefra.

Louise Lindblad: Året er 1922. Seancen i Norge er slut. Lyset tændes. Einer Nielsen sidder stadig inde i kabinettet med hænderne og benene bundet fast og kroppen syet ind i den hvide dragt. Han er udmattet. Jeg forestiller mig, at hans krop hænger slapt på stolen. Jeg forestiller mig også, at han endnu ikke selv har opdaget det, forargelsen i publikums blikke. Han kigger ned ad sig selv, og så ser han det, et langt brunt spor af afføring.

Jesper Vaczy Kragh: Og så viser der viser det sig så, at da han sidder derinde i kabinettet, så har han på en eller anden måde fået en hånd fri. Og så er der en af de der syninger, der åbnede sig, og så kan man se, at der er sådan et spor af afføring eller sådan et bremsespor, som går hele

vejen op fra neden for enden og op til munden. Der hvor han har lavet sådan et hul i hætten og det bliver sådan en kæmpe skandale, da det kommer frem i pressen, og jeg tror det er BT der skriver at dette er uappetitligt for et dagblad at skrive om. Men det gør de så alligevel lige i ret stor stil, så det er jo sådan noget, der virkelig... ja det har jo den der helt groteske form.

Louise Lindblad: Jeg kan næsten slet ikke forestille mig en værre måde at blive afsløret på end det. Og det er jo en skandale også for de forskere, der har, og læger, der har blåstemplet ham til at starte med.

Jesper Vaczy Kragh: Netop så der kommer sådan nogle store møder i det danske selskab for Psykisk Forskning, hvor de her tre forskere, som har været med, også Grunewald og Krabbe og Winther, der bliver stillet til ansvar for deres positive rapport. Men det er også meget betegnende, at den ene af dem, Knud Krabbe, han siger: Okay, det har været bedrag. Men de to andre mener faktisk ikke, at det er det, fordi under deres undersøgelser, så mente de, at de kunne udelukke, at der var bedrag involveret.

Louise Lindblad: Hvordan forholdt Einer sig selv til det?

Jesper Vaczy Kragh: Ja, men han skriver lidt om det i sin bog, og han bliver slået ud af det i første omgang, og jeg tror, han holder en pause på halvandet år, hvor han ikke er medie. Men så fortæller han lidt om hans. Der er en ånd der kommer til ham og ligesom opfordrer ham til at genoptage sin virksomhed. Og det gør han så her halvandet år efter.

Louise Lindblad: Og han har jo blandt andet tilknytning til Daniel-kirken, vi sidder her ved siden af. Hvordan det?

Jesper Vaczy Kragh: Ja, han bliver... Altså, han kommer rundt og bliver inviteret af de her spiritistiske foreninger, og han bliver sådan i den senere fase bliver han også... Så han lever mere eller mindre af det, de her seancer, som folk så betaler noget for at deltage i.

Louise Lindblad: Altså jeg ville jo vildt gerne ind i Daniel-kirken og se hvordan der ser ud derinde i dag. Og jeg har prøvet... Og der står ikke... Den er lige blevet overtaget af nye ejere, og så har jeg prøvet at ringe til kaffesalonen der ligger ved siden af og høre om de vidste, og de vidste godt det var en der hed Asger, men de kendte ikke hans efternavn, og jeg havde haft det svært at finde ud af, hvem der egentlig har overtaget lokalerne derinde. Men så lige inden vi mødtes, så sad han faktisk Asger, ejeren af lokalerne på hjørnet her, og jeg har aftalt med ham, at jeg kunne sende ham en sms, så vi kan komme ind og se, hvordan der ser ud i dag. Så det tænker vi, jeg gør nu. Daniel-Kirken er i mange år helt frem til dens lukning i 2008 et spiritistiske samlingssted. Her hvor portalen til åndeverdenen bliver åbnet. Har du nogen sinde oplevet noget, hvor du tænkte det var lige godt satans, altså?

Jesper Vaczy Kragh: Jeg synes ikke selv, jeg har oplevet dem, fordi jeg tænker sådan, når man nu beskæftiger sig med alle de her afdøde spiritisme, så kunne det da godt være, at de havde meddelelser til os, men det har jeg altså ikke oplevet haha.

Louise Lindblad: Og det var altså her på gaden udenfor, at jeg tidligere i dag pludselig hørte en stemme bag mig. Det var Asger, den nuværende ejer, som sad og drak sin morgenkaffe på cafeen ved siden af. Det var næsten som om, at han dukkede op ud af det blå. Vinduerne ser originale ud. Så ja, kan du prøve at sætte scenen for mig? Altså hvordan skal jeg forestille mig den aften, hvor der ligesom har været det her medie, der er gået op på podiet? Hvordan har det set ud herinde?

Jesper Vaczy Kragh: Det har været sådan ligesom et almindelige kirkerum med bænke sådan hele vejen hen. Men så har der været den her scene, som man kan se her, hvor mediet så har været. Og nogle gange gik mediet så ned i salen og ligesom skulle fornemme, hvad der skete og så var det jo typisk noget med, hvem kunne man mærke?

Louise Lindblad: Bare luk døren. Må jeg lige spørge dig om noget hurtigt, Asger? Har du nogen sinde oplevet noget uforklarligt, der er sket i det her rum?

Asger: Der er sket mange uforklarlige ting i det her rum. Der er ånder, man kan mærke det. Eller ej, det er der faktisk ikke. Eller, det føles... Fordi det føles... Energien, her er helt fantastiske. Den bedste energi i noget rum nogen steder. Og jeg har også haft andre mennesker, som er meget følsomme herinde, og så kommer de ind i rummet og så siger de, åh det er den bedste energi i noget rum nogen steder? Og det er rigtigt. Jeg ved ikke hvorfor.

Louise Lindblad: Kan du mærke nogen særlig energi?

Jesper Vaczy Kragh: Haha. Det er lidt specielt rum, men jeg synes ikke, jeg mærker det.

Louise Lindblad: Så det kunne godt have været Einer Nielsen, der gik herop og stod og talte ud til folk, der sad her.

Jesper Vaczy Kragh: Og så ville det jo ofte være med sådan en anden stemme, end man havde den her ide om, at ånderne ligesom overtog eller gik ind i kroppen på mediet og så overtog stemmen så. Så nogle gange var det sådan en kvindes.... Så kunne det være en kvindestemme eller en dyb mandestemme eller noget i den stil. Det kunne også være nogen, der talte på et andet sprog. Eller det var jo sådan nogle gode beviser, hvis det var sådan noget som et sprog, som mediet måske ikke kendte, eller noget i den stil.

Louise Lindblad: Thit Jensen har også været her.

Jesper Vaczy Kragh: Ja, hun var også overbevist spiritist og fortalte også om det i medierne, så det var ikke noget, hun lagde skjul på.

Louise Lindblad: Når Thit Jensen trådte op på podiet herinde, så var det garanteret at kirken var fuld og køen udenfor er lang. Forfatteren, kvindeforkæmperen og mediet, som vi hørte om i sidste sæson, er ligesom Einer Nielsen en af tidens medier. Efter jeg optog afsnittet om Thit Jensen, modtog jeg faktisk en mail fra Spiritismen Trossamfund. Her skriver formanden Jens Johansen, at der er noget på de optagelser. Jeg skal gå tilbage og lytte 22 minutter og 16 sekunder inde. Prøv lige og hør godt efter nu.

(klip fra tidligere afsnit)

Jens, spiritist: Vi må få os en god fysisk seance, og så må vi bede Thit om at komme rigtigt igennem. Skal vi ikke gøre det?

Mette Byriel-Thygesen: Jo det er en hel ny podcast

Louise Lindblad: Og det gad jeg faktisk virkelig godt [bank].

Louise Lindblad: (klip slut)

Hører du banket? Men Jens Johansen mener, at der er en god sandsynlighed for, at det er Thit Jensen. Jeg tænker, at det er helt tilfældigt, men jeg har samtidig lyst til at lade en lille port stå åben i mit sind, for jeg kan godt lide tanken om, at der efter det her liv ikke bare er mørke, et intethed. At min sjæl, når jeg en dag dør, vil rejse fra jorden og op til den åndelige sfære, hvor mine kære vil vente på at tage imod mig. Hvem ved, måske findes der udvalgte mennesker på denne jord, der har evnerne til at skabe en forbindelse mellem de to verdener? Jeg forstår virkelig det meningsfulde i den tanke. Jeg forstår Einer Nielsens længsel efter sin døde mors nærhed. Og hvem ved, måske ser han med lige nu. Hvad tror du helt personligt, Jesper? Var Einer Nielsen et åndeligt vidunder, eller var han en bedrager?

Jesper Vaczy Kragh: Det jeg har set, når du viser bogen med de her billeder, der er rigtig mange der... Også en tysk forsker, der allerede helt oppe i 50'erne laver en bog om Einer Nielsen med en masse billeder i og de ser altså meget konstruerede ud, og de her ånder, der viser sig i fuld figur, de er som regel todimensionelle. Og det har også vist sig, at nogle af de her ansigter, man kan se

på billederne, det var noget, der var klippet ud af nogle tidsskrifter og så forstørret op og så iklædt noget hvidt stof og sådan noget, så jeg synes ikke, der er meget, der tyder på, at det var rigtig.

Louise Lindblad: Einer, hvis du kan høre, så skal du lige give Jesper et... haha

Jesper Vaczy Kragh: Der skal bankes.

Louise Lindblad: Der skal bankes og det er nu.

Fortæller: Du har lyttet til historien om mediet Einer Nielsen, der blev hovedperson i den spiritistiske bevægelse, som strømmede ind over Danmark i begyndelsen af 1900-tallet. Bevægelsen flød først ind i de små københavnske lejligheder, så videre ind i konferencsalen, og ja, til sidst sivede den sågar ind på universiteterne. Mystiske fænomener kunne iagttages, og spørgsmål om liv efter døden ryddede pludselig forsiderne. Bindeleddet mellem den jordiske verden og åndernes verden blev medierne, Einer Nielsen, Thit Jensen med flere. Og noget tyder på, at deres sjæl nu lever videre på den anden side. Det ville de i alt fald selv have hævdet. Hvem ved, måske har vi endnu bevist til gode.

Louise Lindblad: Obscuritas er produceret af Louise Lindblad for Nationalmuseets mediehus Vores Tid. Med støtte fra William Demant Fonden. Redaktør er Rikke Caroline Carlsen. Du kan finde flere podcast om historie ved at søge på Vores Tid i din podcast app.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Obscuritas 4:2 Da ånderne tog magten i København](#)

Produceret af Louise Lindblad for Vores Tid